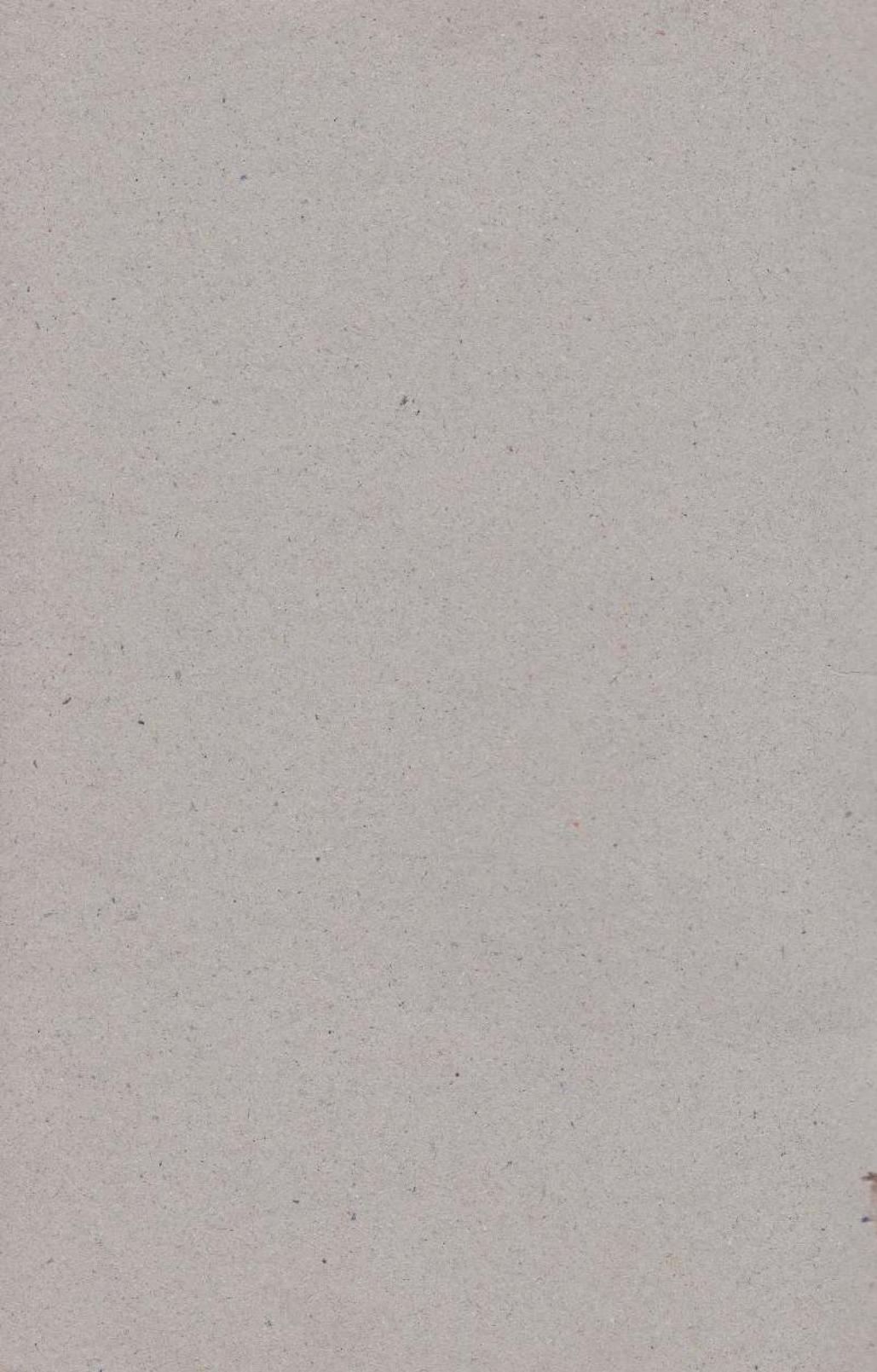

சிறுவர் கதைகள்

4

கவிஞர் த. நுழரசிங்கம்

சிறுவர் கதைகள்

தொகுதி 4

[சிறுவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டும்
பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் கொண்டது]

அடுக்கம்:

திலக்கிய வித்தகர்,

கவிஞர் த. துரைசிங்கம் B.A (Hons), Dip-in-Ed., S.L.E.A.S

கல்விப் பணிபாளர் (ஓய்வு)

உமா பதிப்பகம்,

521/1 B, காலி வீதி,

கொழும்பு - 06.

விலை : 50/-

சிறுவர்களுக்கு.....!

அன்புச் சிறுவர்களே,

உங்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான, சிந்தனையைத் தூண்டவல்ல பன்னிரண்டு சிறுக்கதைகள் இந்த நூலில் உள்ளன. இவற்றைப் படித்துப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வோர் உண்மையைப் புலப்படுத்துவதை உணர்வீர்கள். இடம் அறிந்து, காலம் அறிந்து, குணம் அறிந்து, புத்தி சாதுரியமாக நடந்துகொள்வதன் மூலம் வாழ்வில் முன்னேற முடியும் என்னும் உண்மையினை இக்கதைகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

சிறுவர் கதைகள் வரிசையில் இது நான்காவது தொகுதி. உங்கள் மனங்கவர்ந்த கவிஞர் த. துரைசிங்கம் உங்களுக்கு வழங்கும் அன்புப் பரிசு இந்நால். இதுபோன்ற பல்வேறு நூல்களை அவர் தொடர்ந்து உங்களுக்கு வழங்கவிருக்கிறார். படித்து மகிழுங்கள். உங்களுக்கு என் நல்வாழ்த்துக்கள். வாழ்க வளமுடன்.

அன்புடன்

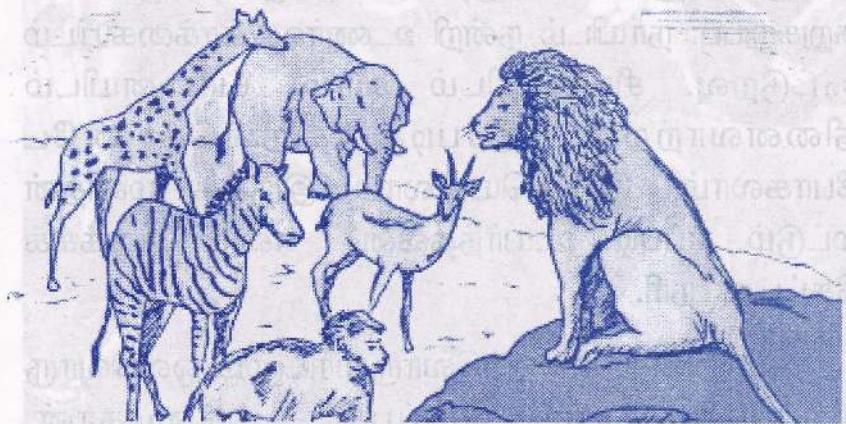
பதிப்பாளர்.

முதற் பதிப்பு : செப்ரெம்பர், 2005.
உரிமை : நூலாசிரியருக்கு
விற்பனையாளர் : லங்கா புத்தகசாலை,
F.L. 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபூர், கொழும்பு - 12.
தொலைபேசி: 2341942

ISBN : 955 - 1162 - 05 - 6

1. மனிதர்களே உயர்ந்தவர்கள்

காட்டு மிருகங்கள் எல்லாம் ஒருநாள் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தின. காட்டு இராசா சிங்கம் இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். ‘குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன் மனிதன். அப்படியிருக்க அவன் எப்படி உயர்ந்தவன் ஆவான்?’ என்று கேள்வி எழுப்பியது புலி. ‘ஆமாம், எப்படி உயர்ந்தவன் ஆவான்? விளக்கம் வேண்டும்’ என்று கேட்டது குரங்கு.

‘யானையின் பழிவாங்கும் இயல்பு, புலியின் சர்வாதிகாரம், நரியின் தந்திரம், காட்டெருமையின் முரட்டுக்குணம் இவை எல்லாம் மனிதர்களிடம் இருக்கின்றனவே. இப்படியிருக்க மனிதன் எப்படிச் சிறந்தவன்?’ ஆவான் என்று கேட்டது கரடி.

‘நம் மிடம் உள்ள தீய குணங்கள் மனிதனிடமும் உள்ளன. மறுக்கவில்லை. ஆனால்

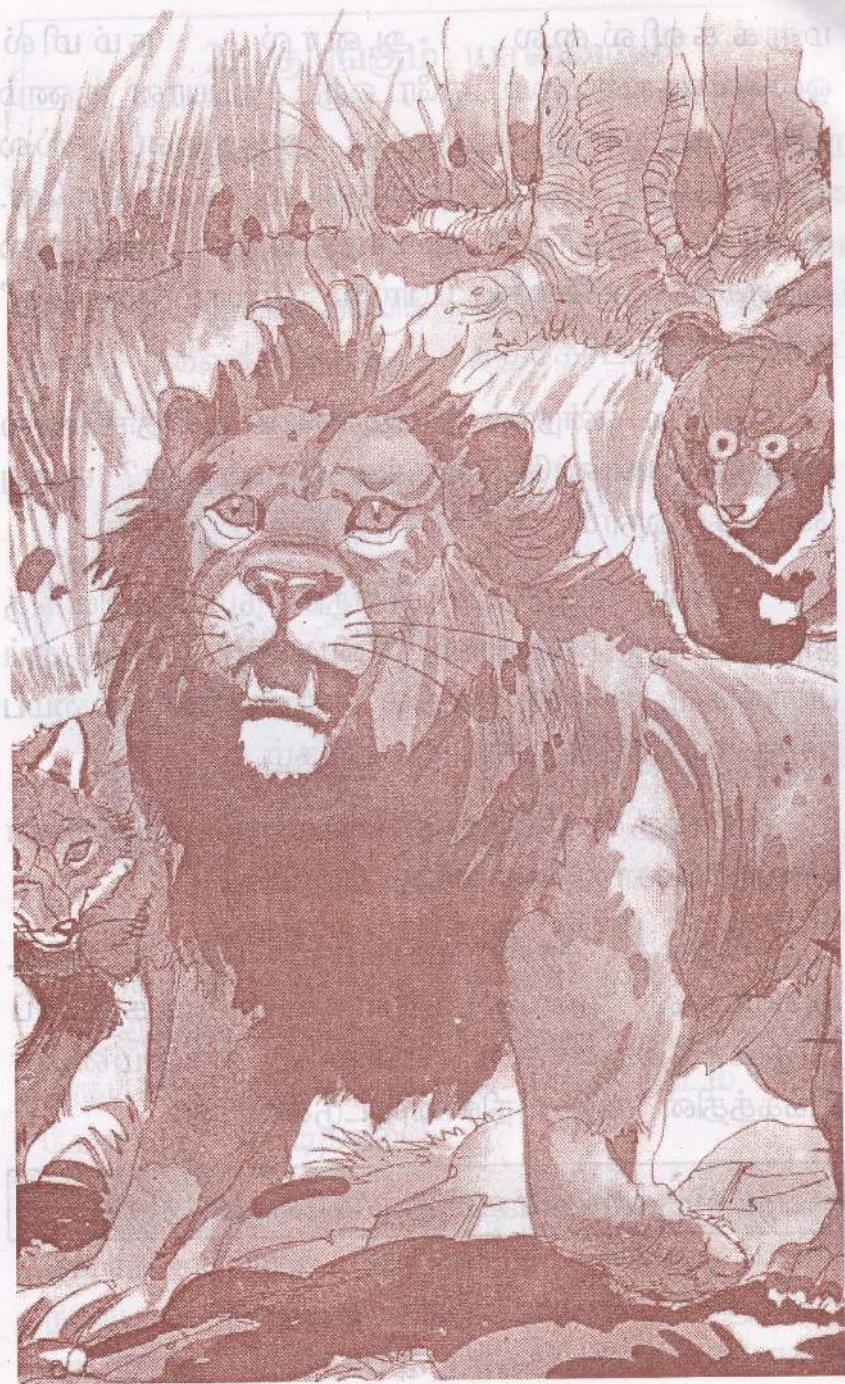
மனிதனிடம் அவை அவனுடைய பிறவிக்குணம் அல்ல. மனிதன் திருந்தும் குணம் உடையவன். நாம் அப்படியல்ல' என்று பதிலளித்தது சிங்கம். அப்படி என்ன? குணங்கள் நம்மிடம் உள்ளன என்ற வினாவையும் அது எழுப்பியது.

இதற்கு நரி பதில் கூறியது. 'நம்மிடம் உள்ள நல்ல குணங்கள் எவை? சொல்லு பார்ப்போம் என்றது சிங்கம். நரி, சற்றும் தயக்கம் இல்லாது பதில் சொன்னது. 'இராசாவே! நான் சொல்வதை நன்கு கேளுங்கள். ஏருதிடம் உழைப்பு. ஏறும்பிடம் சுறுசுறுப்பு. நாயிடம் நன்றி உணர்வு. காக்கையிடம் கூட்டுறவு. சிங்கத்திடம் வீரம். யானையிடம் நினைவாற்றல். இப்படிக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். இவையெல்லாம் இருக்க மனிதன் மட்டும் எப்படி உயர்ந்தவன்?' என்று உரக்கக் கேட்டது நரி.

நம் இனத்தில் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு சிறப்பான குணம் இருப்பது உண்மைதான். ஆனால்....?

'என்ன ஆனால்? இதற்கும் மறுப்புச் சொல்லி மனிதன் தான் உயர்ந்தவன் என்று கூறுவீர்களா? விலங்குகள் மனிதனுக்கு ஒன்றும் குறைந்தவை அல்ல' என்று மீண்டும் கூறியது நரி.

நரியின் கூற்றைச் சிங்கம் செவிமடுத்துக் கேட்டது. 'ஆமாம், நே கூறுவதை நான்

மறுக் கவில் வை. ஆனால், நம் மில் ஒவ்வொருவரிடமும் ‘ஒரே ஒரு’ சிறப்பான குணம் தான் உள்ளது. ஆனால் அத்தனை நல்ல குணங்களும் ‘ஒரே மனிதனிடம்’ உள்ளனவே. ஆகவே மனிதர்கள் உயர்ந்தவர்கள். அதனால் அவர்களை எதிர்த்துப் போராட நம்மால் முடியாது’ என்றது சிங்கம்.

‘அப்படி என்றால் நாமெல்லாம் மனிதர்களால் அழிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டுமா? என்று கேட்டது ஒநாய்.

‘அப்படி யார் சொன்னது? நம் அழிவுக்கு நாமும் ஒரு காரணம் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். காலப்போக்கில் மனிதர்களே நம்மைப் பாதுகாப்பார்கள்’ என்றது சிங்கம்.

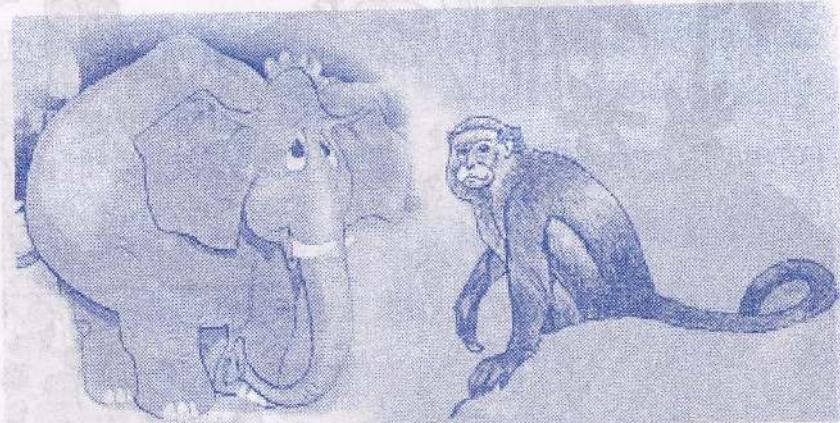
சிங்கத்தின் பேச்சைக் கேட்டதும் மிருகங்கள் யாவும் பேசாது கலைந்து போயின.

விலங்கு சரணாலயங்கள் பல உண்டு. அவற் றில் மனிதர் களே மிருகங்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள் என்ற உண்மையைச் சிங்கத்தின் கூற்று நினைவுட்டுகின்றது.

நல்ல குணங்கள் உள்ளவர்களே மனிதர்கள்.

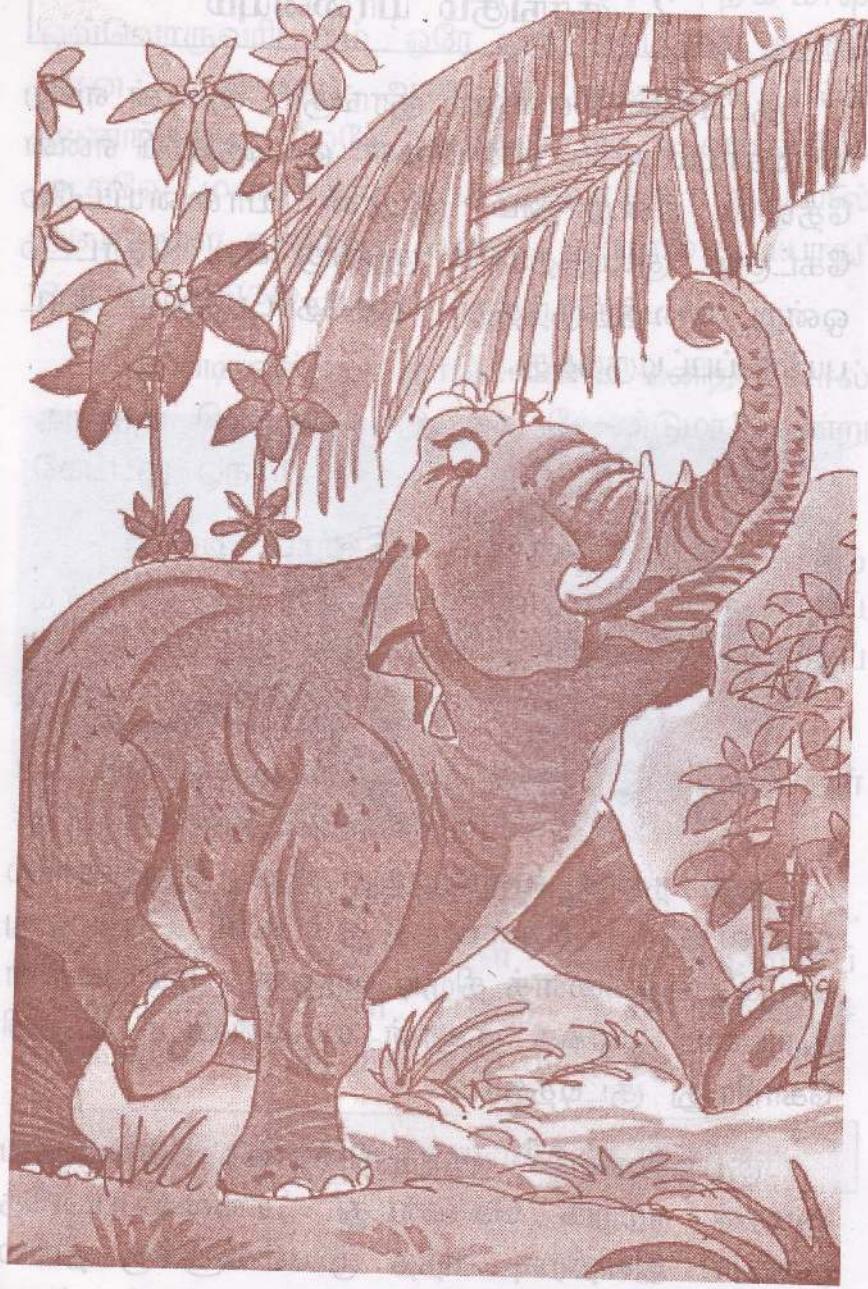
2. குரங்கும் யானையும்

குட்டித்தம்பி என்னும் குரங்கும், குமரன் என்ற யானையும் நல்ல நண்பர்கள். குட்டித்தம்பி என்ன தேவை என்றாலும் குமரன் யானையிடமே கேட்கும். குட்டித்தம்பிக் குரங்கு கரட் தோட்டம் ஒன்று வைத்திருந்தது. அத்தோட்டத்தில் கரட் பயிரிடப்பட்டிருந்தது.

கரட் நன்கு வளர்ந்ததும் இரவு நேரங்களில் முயல்கள் தோட்டத் துக்குள் புகுந் து கரட்கிழங்குகளைத் திருடி வந்தன. முயல்களின் திருட்டை ஓழிக்க குமரன் யானையிடம் உதவி கோரியது குட்டித்தம்பி.

குட்டித்தம்பிக் குரங்கின் கோரிக்கையை குமரன் ஏற்றுக் கொண்டது. ‘கவலைப்படாதே நண்பா! இன்றிரவு அந்த முயல்களுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டுகிறேன். நீ நிம்மதியாகப் போ’ என்றது த. துரைசிங்கம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் காணப்படும் சிறுவர் கதைகள்

குமரன் யானை.

இன்றிரவோடு முயல்களின் தொல்லை முடிந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் குட்டித்தம்பிக் குரங்கு சென்றது.

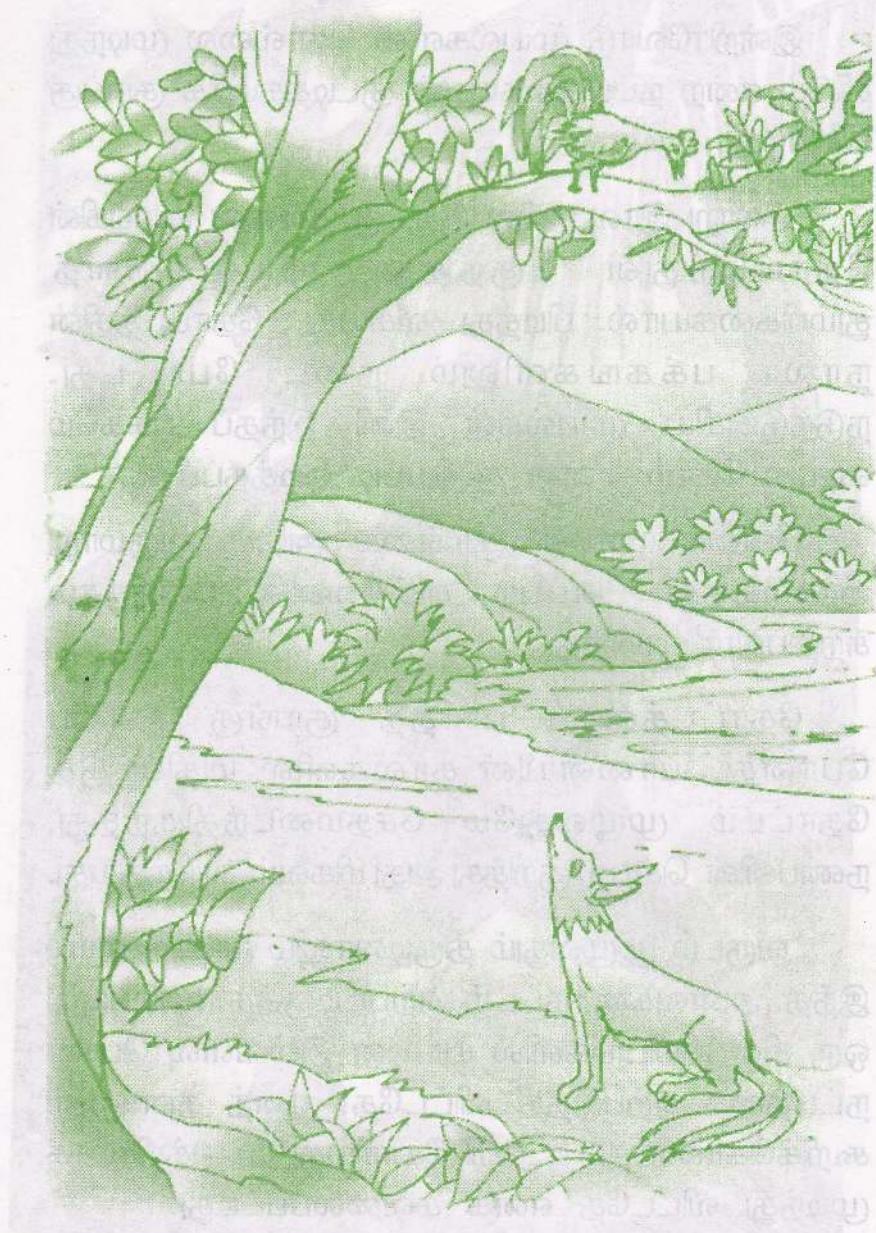
‘அன்று இரவு நல்ல இருட்டு. யானை குரங்கின் தோட்டத் துள் புகுந் தது. முயல் களைத் தும்பிக்கையால் பிடித்து வீசியது. தோட்டத்தின் நாலா பக்கங்களிலும் நடை போட்டது. நடுநடுங்கிய முயல்கள் இனி இந்தப் பக்கமே வரமாட்டோம் என்று கூறியபடி ஓடித்தப்பின.

பின்னர் யானை குரங்கை அங்கு வருமாறு அழைத்தது. ‘எப்படி என்வேலை? ஒருதரம் சுற்றிப்பார்’ என்றது.

தோட்டத்தைப் பார்த்த குரங்கு ஏங்கிப் போனது. யானையின் கால் களில் மிதிபட்டுத் தோட்டம் முழுவதுமே சேதமடைந்திருந்தது. நண்பனின் செயல் குறித்து அது மிகவும் வருந்தியது.

‘வருடம் முழுவதும் திருடனாலும் முயல்களால் இந்த அளவுக்கு நட்டம் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. ஒரு சில நிமிடங்களில் யானை இவ்வளவு பெரிய நட்டத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதே! எனத் தனக்குள் கூறிக்கொண்டது. உதவி கோரியது உபத்திரமாக முடிந்து விட்டதே எனக் கவலைப்பட்டது.

குகி உள்ளோரிடமே உதவி கோர வேண்டும்.

புதுங்கலை மாகவி மீது யிருப்பினாலே மட்டும் தீர்த்து

3. நாயும் சேவலும்

ஒரு மரத் தின் மீது சேவல் ஒன்று நின்றுகொண்டிருந்தது. அதனை ஒரு நரி கண்டது. ஆகா! என்ன கொழுப்பாய் இருக்கிறது. இதைப் பிடித்து உண்டால் என்ன? என்று நினைத்தது.

சேவல் மரத்தின் மேல் அல்லவா நிற்கின்றது. இறங்கி வந்தால்தானே பிடிக்கலாம். என்ன செய்யலாம்? என்று யோசித்தது. அருமையான யோசனை ஒன்று அதற்குத் தோன்றியது. அப்படியே செய்வோம் என்று தீர்மானித்தது.

‘ஆகா! அருமைச் சேவலே! உம்மைக் கண்டது எனக்கு அளவில்லாத ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. இந்தச் செய்தியை உமக்குத்தான் முதலில் சொல்லப் போகிறேன். கேட்டால் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவீர். கீழே சற்று இறங்கி வாரும்’ என்றது நரி.

நரியின் தந்திரத்தைப் புரிந்துகொண்ட சேவல் அதனை வெளிக்காட்டவில்லை. எங்கோ தூரத்தில் நடப்பதைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. இதைக் கண்ட நரி ‘என்ன? சேவலாரே! உமக்கு விடயம் தெரியாதா? பறவைகளும் விலங்குகளும் இனிமேல் நண்பர்களாக இருப்பது என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. இனிமேல் நமக்குள் பகை ஏதும் இல்லை. பறவைகளும் விலங்குகளும் கூடி வாழுப்போகின்றன. உமக்கு

இது மகிழ்ச்சிதானே!' என்றது. நரியின் பேச்சைக் கேட்காததுபோல் சேவல் வேறு எங்கோ பார்த்தபடி நின்றது.

நண்பரே! என்ன மிகவும் கவனமாகப் பார்க்கிறீர்? அங்கே என்ன நடக்கிறது? எனக்கும் சொல்லும்' என்றது நரி.

'தூரத்தில் சில வேட்டை நாய்கள் வருவதுபோல் தெரிகிறது. அதுதான் கவனமாகப் பார்க்கிறேன்' என்றது சேவல்.

இதைக் கேட்டதும் நாரிக் குப் பயம் தொட்டுவிட்டது. நான் போய்விட்டு அப்புறம் வருகிறேன் என்று நரி மெல்ல நழுவப் பார்த்தது.

'நரி அண்ணா, நில், நில! எங்கே போகிறாய்? இதோ கீழே வருகிறேன். ஒநாய்களைக் கண்டு ஏன் பயப்பட வேண்டும்? அதுதான் விலங்குகள் எல்லாம் நண்பர்களாக இருப்போம் என்று ஒப்பந்தம் செய்து விட்டதாகக் கூறினாயே' என்று ஏனானமாகக் கேட்டது சேவல்.

'ஜயோ! இந்த ஒப்பந்த விடயம் இந்த நாய்களுக்குத் தெரியுமோ? என்னவோ? என் கதி என் னாவது? நான் வருகிறேன்' என் று கூறிக்கொண்டு நரி ஓட்டம் பிடித்தது.

தந்திரக் காரர்களின் சொல்லை ஒருபோதும் நம்புதல் கூடாது.

4. ஆனையும் பானையும்

அருண் ஜந்து வயதுச் சிறுவன். அவன் அப்பாவுடன் கோயிலுக்குப் போனான். அங்கே நின்ற கோயில் ஆனையைப் பார்த்தான். அது தனது தும்பிக்கையால் அவனைத் தூக்கி முதுகின் மீது வைத்தது. அதனால் அருணுக்கு ஆனை மீது பெரிதும் அன்பு உண்டாயிற்று.

வீடு திரும்பியதும் அவன் மனதில் அந்தக் கோயில் ஆனையே தொந்தது. எப்படியும் அப்பாவைக் கொண்டு அந்த ஆனையை வீட்டுக்கு வரவழைக்க வேண்டுமென விரும்பினான். ஆனை வேண்டும் எனத் தகப்பனிடம் கூறினான். ஆனை வராவிட்டால் சாப்பிட மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தான். அழத் தொடங்கினான். அப்பா யோசித்தார். சரி, சரி, அழாதே. இன்று மாலை த. துரைசிங்கம்

ஆனை வரும் என்று கூறினார்.

கோயில் ஆனைப் பாகனிடம் சொல்லி அன்று மாலை ஆனையைக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்தார். மாலை ஐந்து மணிக்கு ஆனை அவன் வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்தது. அருண் ஆனையைப் பார்த்தான். ஆனால், அழகையை நிறுத்தவில்லை. ‘ஆனை வந்துவிட்டது. பின்னர் ஏன் அழகிறாய்?’ என்று அப்பா கேட்டார்.

‘எனக்கு ஒரு பானை வேண்டும் என்றான் அருண். அவனது பிடிவாதம் தொடர்ந்தது. அப்பா பக்கத்தில் உள்ள பானை சட்டி விற்கும் கடைக்குப் போனார். பெரிய பானை ஒன்று வாங்கி வந்தார். ஆனை, பானை இரண்டும் வந்தும் அருண் அழகையை நிறுத்தவில்லை. ‘நீ கேட்டது எல்லாம் வந்துவிட்டது. மீண்டும் ஏன் அழகிறாய்’ என்று அப்பா கேட்டார்.

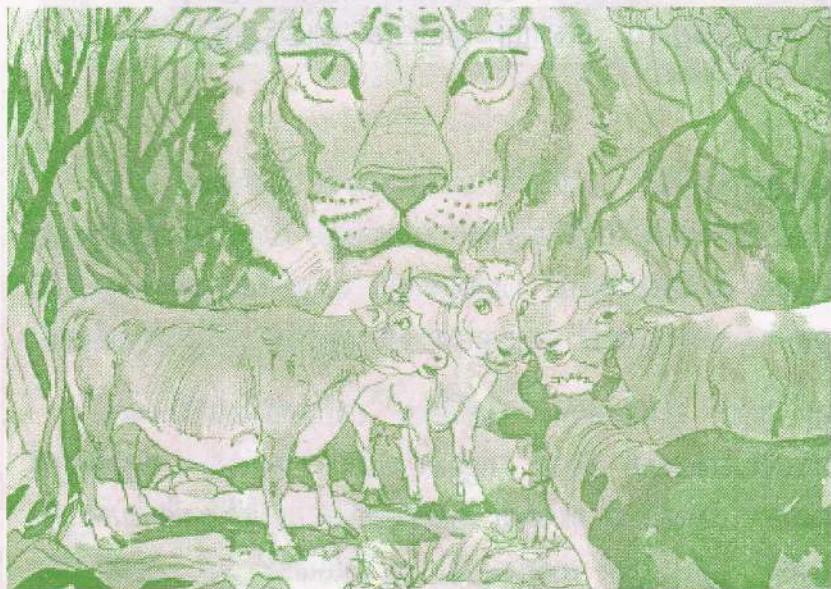
‘ஆனை வந்தது, பானை வந்தது. எல்லாம் சரிதான். ஆனால் இந்தப் பானைக்குள் அந்த ஆனை போக வேண்டும். அதை நான் பார்க்க வேண்டும்’ என்றான் அருண். ‘ஜேயோ! நான் என்ன செய்வேன்?’ என்று அப்பா தலையில் கை வைத்து அலறினார்.

இக்கதையைப் படிக்கும் நீங்களாவது இதற்கு ஒரு தீர்வு சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்.

அடம் ஸிழுத்தல் ஆக்கம் தராது.

5. ஒற்றுமை தான் நமது பலம்

அது ஒரு பெரிய காடு. அந்தக் காட்டில் நான்கு எருதுகள் புல் மேய்ந்து கொண்டு நின்றன. அவை நன்கு கொழுத்தும் பருத்தும் காணப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று சிவப்பு நிறமானது. மற்றொன்று நல்ல கறுப்பு. இன்னொன்று நல்ல வெள்ளை. நான்காவது சாம்பல் நிறம். அவை நிறத்தால் வேறுபட்டாலும் எந்நாளும் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்து வந்தன.

ஒரு நாள் அக்காட்டில் உள்ள சிங்கம் ஒன்று இவ் எருதுகளைக் கண்டது. அவை ஒற்றுமையாகப் புல் மேய்வதை அவதானித்தது. அவற்றை அடித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டது. எருதுகளின் நீண்ட கொம்புகளைப் பார்த்துச் சிங்கம் த. துரைசிங்கம்

பயப்பட்டது. என்றாலும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டது. எப்படியும் இவற்றை அடித்தே தீருவேன் என்று தனக்குள் உறுதி கொண்டது.

ஒருநாள் காலை நேரம். நான்கு ஏருதுகளும் பக்கம் பக்கமாக நின்று புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென அங்கு வந்த சிங்கம் ஏருதுகள் மேல் பாய்ந்தது. ஏருதுகள் நான்கும் ஒன்று சேர்ந்து கொம்புகளால் குத்திச் சிங்கத்தைக் கீழே வீழ்த்தின. ஒன்றுபட்டு நிற்கும் ஏருதுகள் முன் சிங்கம் தோற்றுப் போனது. அது தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஓட்டம் பிடித்தது.

ஒரு பற்றை மறைவில் சிங்கம் வந்திருந்தது. அதற்குப் பெரும் கவலை. மிருக இராசாவான நான் இந்த எருதுகளிடம் தோற்றுப் போனேனே. என்ன செய்யலாம்? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவ்வேளையில் அந்தப் பக்கமாக ஒரு நரி வந்தது. ‘என்ன சிங்கராஜா! ஏன் கவலையோடு இருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன கவலை?’ என்று நரி கேட்டது. சிங்கம் நடந்ததைக் கூறியது. ‘அந்த எருதுகளை நான் அடித்துத் தின்னவேண்டும். அதற்கு நீ உதவவேண்டும். உதவினால் உனக்குப் பரிசாக அவற்றின் முளைகளைத் தருவேன்’ என்று ஆசை காட்டியது சிங்கம்.

சிங்கத்தின் ஆசை வார்த்தைகளில் நரி மயங்கி விட்டது. உற்சாகம் கொண்டது. பெருமையுடன் கூறியது. ‘என் தந்திரம் உங்களுக்குத் தெரியாததா? ஒரே நாளில் அந்த எருதுகளை நான் பிரித்து விடுவேன். பின்னர் நீங்கள் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக அடித்துத் தின்னலாம். கவலையை விடுங்கள்’ என்றது நரி. நரியின் உறுதிமொழியைச் சிங்கமும் நம்பியது.

நரி தனது பிரித் தாஞும் தந் திரத் தைப் பயன்படுத்தக் கொடங்கியது. முதலில் ஒரு எருதைத் தனியே அழைத்தது. ‘நீ அழகான வெள்ளை எருது. மற்ற நிறத்து எருதுகளோடு நீ சேரலாமா? உனக்கு அவமானம் ஆகாதா?’ என்று பேச்சைத் தொடங்கியது. ‘ஏன் சேரலாமே! சேர்ந்து வாழ்வது தான் வாழ்க்கை முறை’ என்று அந்த வெள்ளை எருது பதில் கூறியது.

நாரிக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகப் போனது. ஆனாலும் அது விடவில்லை. ‘இங்கே பார். உனக்கு வெள்ளை மனசு. வஞ்சகம் இல்லை. அதனால் மற்றவர்கள் உன்னை ஏமாற்றுகிறார்கள். நல்ல சத்துள்ள புல்லை மற்ற எருதுகள் மேய்ந்து விட்டு உன்னைச் சத்தில்லாத புல் பக்கமாக ஓரங்கட்டி விடுகின்றன. இதனால் நீ நன்கு மெலிந்து போனாய். நன்கு சிந்தித்துப்பார். இனிமேல் அந்த எருதுகளுடன் சேராதே. ‘சுதந்திரமாக நீ விரும்பிய இடத்திற்குப் போய் மேய்’ என்று மிக்க அன்பாகப் புத்திமதி சொன்னது.

நரியின் போதனை எருதுக்குப் புரிந்தது. அது மௌனமாக முறைத்துப் பார்த்தது. நரி மெல்ல மற்றப்பக்கம் திரும்பியது. இதே போன்று ஒவ்வொரு எருதுகளிடமும் போய்ப் புத்தி சொன்னது நரி. நரியின் தந்திரத்தைப் புரிந்து கொண்ட எருதுகள் நான்கும் நரியைச் சுற்றி நின்று கொண்டன. ‘நரியே! யாருக்கு உபதேசம் செய்கிறாய்? உன்னைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாதா? இப்போது நாங்கள் உன்னைக் கொல்லப் போகிறோம். நீ தனியாக வந்துள்ளாய். உனக்குத் துணைபுரிய உன் உறவினர்கள் எவரும் இல்லை. நீ ஒற்றுமையாக உனது கூட்டத்தோடு வந்திருந்தால் நாங்கள் உன்னை ஏதாவது செய்ய முடியுமா? என்று ஒரு எருது நரியைப் பார்த்துக் கேட்டது. ‘ஒற்றுமைதான் நமது பலம்’ என்றது இன்னொரு எருது.

நரி செய்வதறியாது திகைத்தது. ஒன்றுபட்டு நிற்கும் எருதுகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டது. ‘சரி, போ! உன்னை மன்னிக்கிறோம். இனிமேல் இப்படி யாரையும் பிரிக்க நினைக்காதே. மித்திரபேதம் செய்தால் உன் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடியும்’ என்று எச்சரித்தன.

நரி தன் தவறை உணர்ந்தது. தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஓட்டம் பிடித்தது. ‘அவதந்திரம் தனக்கந்தரம்’ என்பதை அது உணர்ந்து கொண்டது.

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.

6. உணவே உபதேசம்

புத்தரின் சீடர் ஒருவர் வீதிவழியே சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் ஒரு பிச்சைக்காரனைச் சந்தித்தார். அவனது பரிதாப நிலையைக் கண்டு பெரிதும் இரங்கினார். அவனுக்கு உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

பசியால் வாடிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு இவரது உபதேசம் எதுவும் பயன்படவில்லை. அவனோ தனது கவனத்தை வேறு திசையில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். சீடருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. நேரே புத்தரிடம் சென்றார்.

‘அங்கே ஒரு பிச்சைக்காரன் இருக்கிறான். நான் அவனுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தேன். ஆனால் அவற்றை அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன் என் கிறான்’ என்று முறையிட்டார்.

‘அவனை என்னிடம் அழைத்து வா’ என்றார் புத்தர். சீடர் அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் புத்தரிடம் அழைத்து வந்தார். புத்தர் அவனுடைய நிலையைப் பார்த்தார். அவன் பல நாட்களாகப் பட்டினியாக இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டார். உடனே அவனுக்கு வயிறார் உணவு கொடுத்தார். பின்னர்

கேள்வு நினை ஒவ்விழாம்புத் தோழன்பை பாலங்களை
கடுக்காப் பாங்கப்பி ரத்துப் பாலங்கள் பாப்பி
வட்டுக் கூறுயின் மேல் நினை ராணுஜன்
‘கோக்கரக்கோ...’ என்று துறவு எடுத்துக் கூறியது.
அவை நிலத்தினை அதிகரித்துக்கொடுவதில்
யந்தைப்புதிலை நிதை விதை வெற்குதில்
கோபத்தி குத்தி பாலங்களைக் கொடுவதில் நிதை
பாலங்களை கோபித்து விதை வெற்குதில்
பாடுகிறது. சிகிச்சை மால் பாடுவும்
நிபுத்தமாக விதை வெற்குதில் நிதை விதை
கவிதைப்புதில் நிதை விதை வெற்குதில் நிதை விதை

‘சேவல் கூறியதைக் கோட்டும் குயில் சிந்தனை
துன் சிரிக்கிறாய்?’ என்ற கேட்டு சேவல்

அவனைப் பார்த்து ‘நீ போய் வா’ என்று சொல்லி விட்டார். பின்னர் புத்தர் சீடனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

‘அவனுக்கு இப்போது உணவு தான் நல்ல உபதேசம். அதுவே அவனுக்குத் தற்போதைய முதல் தேவை. அவன் பசி தீர்ந்து விட்டால் நிச்சயம் உபதேசம் கேட்க வருவான்’ என்றார்.

குருவின் கூற்று சீடரைச் சிந்தனையில் ஆழ்த்தியது. தேவை அறிந்து செயற்படுவதே சிறந்த பணி என அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

**தேவை அறிந்து உதவுவதே சிறந்த
உபதேசமாகும்.**

அவனுக்கு உணவு கொடுவதே சிறந்த உபதேசமாகும் என்று கூறினார். புத்தர் அவனுக்கு உணவு கொடுவதே சிறந்த உபதேசமாகும் என்று கூறினார். அவன் பல நாட்களாகப் பழக்கியது இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டார். உடலே அவனுக்கு வயிறு உணவு கொடுத்தார். பின்னர்

7. குயிலும் சேவலும்

வீட்டுக் கூரையின் மேல் நின்ற சேவல் ‘கொக்கரக்கோ...’ என்று குரல் எடுத்துக் கூவியது. ஆலமரமொன்றின் மேல் அமர்ந்திருந்த குயில் உடனே விழித்துக் கொண்டது. அது பாடிக் கொண்டே பறக்க முற்பட்டது. அதனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தது சேவல். ‘என்ன? இனிமையாகப் பாடுகிறது இக்குயில். நம்மால் பாடவும் முடியவில்லை, பறக்கவும் முடியவில்லை. ஆகாய வீதியில் உலாவரவும் முடியவில்லை’ என்று வருந்தியது சேவல்.

சேவல் வருத்தத்துடன் நிற்பதைக் கண்ட குயில் ‘ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?’ என்று கேட்டது. சேவல் தனது விருப்பத்தைக் கூறியது.

சேவல் கூறியதைக் கேட்டதும் குயில் சிரித்தது. ‘ஏன் சிரிக்கிறாய்?’ என்று கேட்டது சேவல்.

‘உனக்கு என்ன குறை? அழகான சிவந்த கொண்டை. நிமிர்ந்த நடை. நேர்கொண்ட பார்வை. இவை எல் லாம் எனக்கு இல்லை. நீ அனைவரையும் எழுப்புகிறாய். நான் தூங்க வைக்கிறேன். உனது ‘கொக்கரக்கோ...’ என்ற குரல் வளம் எனக்கில்லை. என்னைவிட நீயே உயர்ந்தவன்’ என்றது குயில்.

குயில் கூறியதைக் கேட்ட பின்னரே சேவலுக்குத் தன் பெருமை தெரிந்தது. நிமிர்ந்து நின்று குரல் எடுத்துக் ‘கொக்கரக்கோ...’ என்று கூவியது.

குயில் சேவலுக்கு நல் லுரை கூறிய பெருமையுடன் பாடிக் கொண்டே உயரப் பறந்து போனது.

ஓவ்வொருவரிடமும் ஓவ்வொர் சிறப்பு உண்டு.

அதை உணர்ந்து கொண்டால் கவலையே
இல்லை.

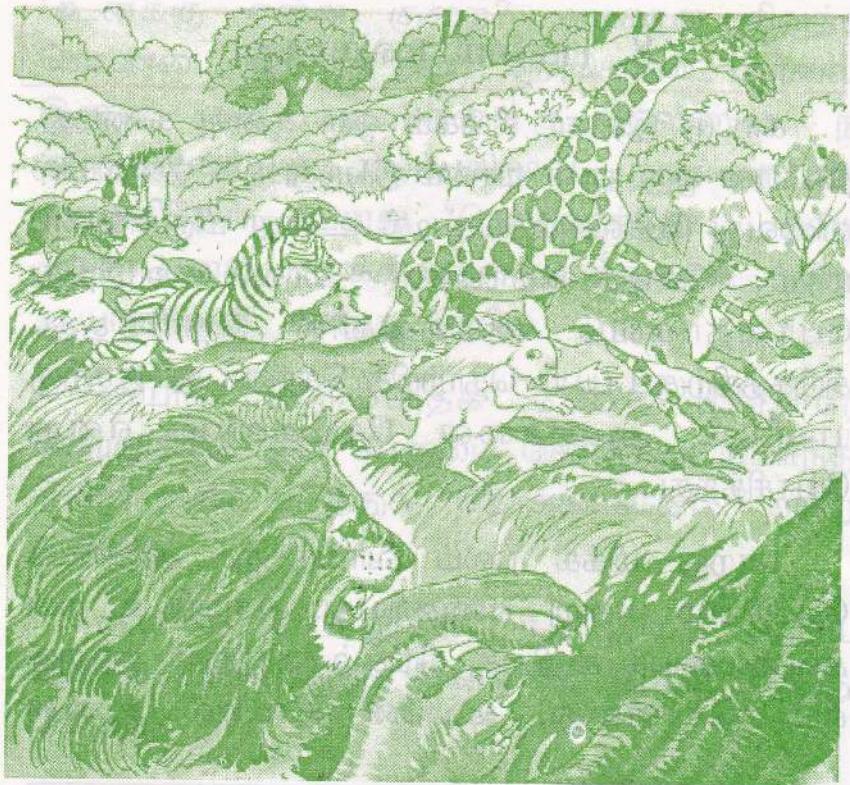
ஸ்விது ப்ரகை க்குவைப்பிடி ஸ்வாத்தைக்கும் ஸ்வை
ஸ்வை குப்பகவி ழாஞ்ச ழாஞ்சிகுப்பாஞ்சக ஸ்ரை
குயிலை க்குக்கைப்பறும் குக்கை
குக்குரிசி ஸ்விது வ்வாத்தைக்கவி க்குவைப்பிடி ஸ்வை
ஸ்வை குப்பகவி ழாஞ்ச ழாஞ்சிக்கிசி ஸ்ரை

8. பசுமை மலர்ந்தது

காட்டு இராசா சிங்கம் ஒரு கனவு கண்டது. திட்டிரென ஒரு நாள் வானம் இடிந்து தன் தலையில் விழுவது போலவும் காட்டில் உள்ள மிருகங்கள், மரம், செடி, கொடிகள் யாவும் அழிந்து போவதாகவும் அக்கனவில் தெரிந்தது. சிங்கத்திற்குப் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. இதற்கு யாரிடம் ஆலாசனை கேட்கலாம் என்று யோசித்தது.

காற்று மிக்க பலம் வாய்ந்தது. அதனிடம் கேட்போம் என்று என்னியது. காற்றிடம் தன் கவலையைக் கூறியது சிங்கம். காற்றும் அதற்கு வழி சொன்னது. உடனே காட்டில் உள்ள

மிருகங்கள், பறவைகள் அனைத்தையும் கூட்டம் ஒன்றுக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தது சிங்கம். எல்லா வகையான மிருகங்களும் பறவைகளும் வந்து கூடின. ‘சிங்க இராசாவே! ஏன் எங்களை அழைத்தீர்கள்? ஏதும் ஆபத்து வரப்போகிறதா?’ என்று எல்லாம் கேட்டன.

‘ஆமாம் நண்பர்களே! இன்னும் சிறிது நேரத்திலோ, சில நாளிலோ, மாதத்திலோ, வருடங்களிலோ வானம் இடிந்து நம்மேல் விழுப் போகிறது. அதிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக்

கொள்ள வேண்டாமா?...’ என்று சிங்கம் கேட்டது.

உடனே எல் லாம் ஒரு மித்த குரலில் ‘வேண்டும், வேண்டும். அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லுங்கள்; சொல்லுங்கள்; உடனே செய்கிறோம்’ என்று சத்தமிட்டன.

இடிந்து விழும் வானம் கீழே விழாமல் தடுப்பதற்கு மரங்கள் வேண்டும். மனிதர்கள் நம் காட்டு மரங்களை வெட்டி அழித்து விட்டார்களே! இதனைத் தடுக்க வேண்டும். காடெங்கும் மரங்கள் காட்சி தர வேண்டும். ஓடுங்கள்! ஓவ்வொருவரும் மரம், செடி, கொடிகளை நாட்டுங்கள். விதைகளை விதையுங்கள். காட்டை மறுபடியும் வளம் படுத்துங்கள்’ என்று சிங்கம் கூறி முடிப்பதற்குள் எல்லாம் ஓடின.

சில மாதங்களில் மனிதர்களால் அழிக்கப்பட்ட காட்டுப்பகுதி மீண்டும் வளம் உள்ள காடாக மாறியது. பசுமை பூத்துக் குலுங்கும் வனமானது.

முயன்றால் எதையும் சாதிக்கலாம்.

9. உண்மை உயர்வு தரும்

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவு நேரம். மகான் ஒருவரிடம் சிலர் வாலிபன் ஒருவனை இழுத்து வந்தனர்.

‘ஸ்வாமி! இவன் எங்கள் பாடசாலையில் திருடிக் கொண்டிருந்த போது கையும் களவுமாகப் பிடித்து விட்டோம். இளம் வயதினனாக இருப்பதால் அறிவுரை கூறி இவனைத் திருத்துங்கள்’ என்று கேட்டுக் கொண்டனர்.

மகான் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார். பின்னர் அவ்வாலிபனிடம் சில நிமிடங்கள்

அன்பாய்ப் பேசினார். அறிவுரைகள் எதுவும் அவர் கூறவில்லை. ‘அன்புள்ள மகனே! இனி எப்போதும் உண்மையே பேசுவேன் என்று எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி கொடு’ என்றார். அவனும் அப்படியே வாக்குறுதி அளித்துவிட்டுச் சென்றான்.

மறுநாள் இரவு அவன் வழக்கம்போலத் திருடப் புறப்பட்டான். முதல்நாள் மகானுக்கு அளித்த வாக்குறுதி அவன் நினைவுக்கு வந்தது. திருடப் போகிறேன், திருடவிட்டு வரும்போது யாராவது கண் டுவிட்டால், கேட்டால் உண்மையை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒப்புக் கொண்டால் நிச்சயம் தண்டனை கிடைக்கும். உண்மை பேசுவேண்டும் என்றால் திருடக்கூடாது. திருடாமல் இருந்தாற்றான் நான் உண்மை பேசுவனாக இந்த உலகில் வாழ முடியும். எனவே இனிமேல் நான் திருடமாட்டேன் என்று தன் மனதுக்குள் உறுதி எடுத்துக் கொண்டான். அன்றுமுதல் அவன் உழைத்து வாழப் பழகிக் கொண்டான். உண்மை உயர்வு தரும் என்பதை நாளடைவில் அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

உண்மை, உழைப்பு வாழ்வு தரும்.

பாரக்ஷூபா ஸ்பீக் கூக்குஸ்ரி ராஜங்கா
காலி கூக்குஸ்ரி குருங்கு புபவு கக்கபி

10. வாத்துக்குஞ்சும் கோழிக்குஞ்சும்

குளத்தில் நீந்திக் கொண்டிருந்த வாத்துக்குஞ்சைனான்று கரைக்கு வந்தது. ஆகா! உலகத்தைப் பார்க்கிறேன். என்ன ஆனந்தம்! என்றது. அதேவேளை கோழிக்குஞ்சு ஒன்றும் அங்கே வந்தது. நானும் பார்க்கிறேன் என்றது. என்னால் குழி தோண்ட முடியும் என்றது கோழிக்குஞ்சு. என்னாலும் முடியும் என்றது வாத்துக்குஞ்சு.

நான் அழகாக நடப்பேன் என்றது வாத்துக்குஞ்சு. நானும் தான் நடப்பேன். இதில் என்ன வேடிக்கை என்றது கோழிக்குஞ்சு.

என்னால் நிலத்தைக் கிளரி பூச்சி புழுக்களைப் பிடிக்க முடியும் என்றது கோழிக்குஞ்சு. இது என்ன

பிரமாதம்? நானும் பிடிப்பேன் என்றது வாத்துக்குஞ்சு.

நான் பட்டாம்பூச்சி பிடிப்பேன் என்றது வாத்துக்குஞ்சு. நானும் தான் என்றது கோழிக்குஞ்சு. நான் நீந்துவேன் என்றது வாத்துக்குஞ்சு. நானும் நீ...ந்...து...வேன் என்று கூறிக்கொண்டு வீம்புக்காகக் கோழிக்குஞ்சு குளத்துக்குள் குதித்து விட்டது. பாவம்! அதற்கு நீந்தவே தெரியாது. ஐயோ! காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள் என்று கோழிக்குஞ்சு கத்தியது.

வாத்துக்குஞ்சு பரிதாபப்பட்டது. உடனே குளத்துள் குதித்து கோழிக்குஞ்சைக் காப்பாற்றியது. எதையும் யோசிக்காமல் அவசரப்பட்டுச் செயலில் இறங்கிவிடக் கூடாது என்றது வாத்துக்குஞ்சு. இப்போ விளங்கிக் கொண்டேன் அக்கா என்றது கோழிக்குஞ்சு.

அவசர புத்தி ஆபத்தையே வீளைவிக்கும்.
எதையும் நன்கு சிந்தித்துச் செயற்படுவதே
சிறப்பாகும்.

11. அந்ப ஆசை ஆபத்தையே தரும்

இரண்டு ஆடுகள் புற்றரையில் நின்றன. அவை ஒன்றையொன்று முட்டி மோதி விளையாடின. கொம்புகளை மேலுயர்த்தி எழுந்து எழுந்து முட்டின.

திடீரென ஆடுகளுக்குள் சண்டை முண்டது. ஒன்றையொன்று பலம் கொண்ட மட்டும் முட்டி மோதின. இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அவை மோதின. இதனை அங்கு வந்த நரி ஒன்று பார்த்தது. ‘ஆகா! நல்ல தருணம். ஆடுகளின் தலையில் வழியும் இரத்தத்தைச் சுவைக்கலாம்’ என்று எண்ணியது. நரியின் நாக்கில் ஆசையினால் நீர் சுரந்தது. சிறிதுநேரம் செல்ல, மெல்ல மெல்ல ஆடுகளுக்கு இடையில் நுழைந்து கொண்டது நரி.

ஆடுகளின் தலையிலிருந்து ஒழுகிய இரத்தத்தைச் சுவைத்தது. மீண்டும் ஆடுகள் முட்டி

மோதின. சண்டை உக்கிரமானது. நடுவில் மாட்டிக் கொண்ட நரியின் மீதும் அவை கொம்புகளால் குத்தின. நரியினால் ஓடித் தப்ப முடியவில்லை. செய்வது அறியாது திகைத்தது. ஆடுகளின் மத்தியில் அகப்பட்டு உயிர் துறந்தது.

அற்ப ஆசை ஆபத்தையே தரும்.

12. உழைத்து உண்ணத் தெரிந்து கொள்

எறும்புகள் எல்லாம் வரிசை வரிசையாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. அவற்றின் வாயில் உணவுத் துண்டுகள். அவ்வழியே பாடிக்கொண்டே வந்த வண்டு ஒன்று இவற்றைப் பார்த்தது. ‘எறும்புகளே! எங்கே இவ்வளவு வேகமாகப் போகிறீர்கள்? எனக்கும் சொல்லுங்களேன்’ என்று கேட்டது.

எறும்புகள் பதில் ஏதும் பேசாமல் சென்று கொண்டிருந்தன. ‘அட, யாராவது பதில் சொல்லுங்களேன். பேசாமல் போனால் எப்படி? வாயில் என்ன? நானும் தெரிந்து கொள்கிறேனே. தயவுசெய்து சொல்லுங்களேன்’ என்று மீண்டும் கேட்டது வண்டு. அப்பொழுது ஒர் எறும்பு

சொன்னது; ‘இன்னும் கொஞ்ச நாளில் மழை வரப்போகுது... அதனால் மேட்டுப் பகுதியை நாடிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்க இப்ப நேரம் இல்லை. நாங்கள் வருகிறோம்’ என்றது.

வண்டு விட்ட பாடாயில்லை. மழை வந்தா என்ன? எனக் கேட்டது. ‘மழைக்காலத்துக்கு இப்போதே உணவைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டும். மழை வந்தபின் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வருமுன் காப்பதே நல்லது என்பது முதியோர் வாக்கு. அதைத்தான் நாங்கள் பின்பற்றுகிறோம்’ என்றது ஓர் ஏறும்பு. பெரிய ஏறும்பாரே! நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டு போவது உங்கள் உணவா? என்று கேட்டது வண்டு. ஆமாம் ‘இப்போ எங்களுடன் சேர்ந்து வேலை செய்யலாம் வாரும்’ என்றது ஏறும்பு. வண்டு ஏனான்மாகச் சிரித்தது. ‘வேலையா? உங்களைப் போல வேலை செய்து எனக்குப் பழக்கம் இல்லை’ என்றது. அவ்வேளையில் அங்கே வந்த ஏறும்புகளின் இராணி ‘என்ன இங்கே கலாட்டா?’ ஏன் தாமதம்? சாரை சாரையாகப் போய்க் கொண்டிருங்கள் என்றது. ‘இந்த வண்டு எங்களுக்குத் தொல்லை தருகிறது’ என்றன சில ஏறும்புகள்.

‘ஏ வண்டே! உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா? ஏன் எங்கள் பயணத்தைத் தடுக்கிறாய்’ என்று கேட்டன ஏறும்புகள். ‘எனக்கு ஆடுவதும் பாடுவதும் த. துரைசிங்கம்

தான் வேலை. குட்டி எறும்பை என்னோடு விளையாட வரச்சொல்' என்றது வண்டு.

'நாங்கள் மழைக்காலத்தில் தான் ஆடுவோம். அதனாற்றான் இப்போதே சேமிக்கிறோம்' என்றது ஓர் எறும்பு.

இரண்டு மாதத் திற் குத் தேவையான உணவையா சேமிக்கிறீர்கள்? பாவம்! குட்டி எறும்புகள். இந்தச் சின்ன வயதிலேயே இப்படி வேலை வாங்குகிறீர்களே! என்றது வண்டு.

'அதிகப் பிரசங்கி, சின்னதாக இருக்கும் போதே சேமிக்கப் பழகனும். நமது உணவுக்கு அடுத்தவர் வீட்டில் கையேந்தக்கூடாது. நாமே தேடிக் கொள்ள வேண்டும்' என்றது ஓர் எறும்பு.

வண்டு சிரித்தது. அவ்வளவு பேருக்கும் இரண்டு மாதத்திற்குரிய உணவை உங்களால் சேமிக்க முடியுமா? என்று கேட்டது. 'சேமிக்க முடியும். நீயும் வந்து பாரு; அப்போது எல்லாம் தெரியும்' என்றன எறும்புகள்.

'நான் வேலை செய்து சாப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. நான் போகிறேன் என்று கூறியவண்ணம் வண்டு பறந்து சென்றது.

'போ... போ... மழைக்காலத்தில் இங்கே தான் வருவாய். அப்போ பார்த்துக் கொள்வோம்' என்று கூறின எறும்புகள்.

மழைக்காலம் தொடங்கியது! எங்கும் ஒரே வெள்ளம். எறும்புகள் பத்திரமாகத் தம் புற்றுக்குள் இருந்தன. அப்போது மழையில் நனைந்து தோய்ந்து நடுங்கிக் கொண்டே வண்டு வந்தது. எறும்புப் புற்றுக்குப் பக்கத்தில் நின்றது.

‘ஜ்யோ! குளிர் நடுங்குதே! பசி கொல்லுகிறதே. என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்’ என்று கெஞ்சியது. அவ்வேளை வெளியே எட்டிப் பார்த்த இராணி எறும்பு, ‘நீ என்ன குடுத்தா வைச்சிருக்கிறாய்? எங்களிடம் வந்து கேட்கிறாயே. உனக்கு வெட்கம் இல்லையா?’ என்று கோபத்துடன் பேசியது. ‘பசிக்கு வெட்கம் கிடையாது. தயவுசெய்து எனக்கு ஏதேனும் உணவு தாருங்கள்’ என்றது வண்டு. சத்தம் கேட்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தன சில எறும்புகள். ‘வண்டுக்கு இப்போ என்ன வேணுமாம்?’. ‘அதுக்குப் பசிக்கிறதாம். சாப்பாடு வேணுமாம்’ என்றன சில எறும்புகள்.

‘அதுக்கு ஒன்றும் கொடுக்காதீர்கள். போய் ஆடிப் பாடச் சொல்லுங்கள்’ என்றன எறும்புகள்.

‘சரி, உங்களை எல்லாம் ஏனானம் செய்தேன். இனிமேல் உங்களைக் கேட்காமல் எதுவும் செய்ய மாட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று மன்றாடியது வண்டு.

இராணி எறும்பு வெளியே வந்தது. உன்னைப் பார்த்தால் பாவமாயிருக்கு. இரு. நான் உள்ளே த. துரைசிங்கம்

போய்ப் பேசிப் பார்க்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டுப் புற்றினுள் சென்றது.

‘வண்டுக்குக் கடும் பசியாம். உணவு கேட்கிறது. பார்க்கப் பாவமாக இருக்குது’ என்றது இராணி ஏறும்பு.

‘நீங்கள் சும்மா இருங்க. நம்மோடு கூடி வேலை செய்ய மாட்டேன் என்று சொன்னதை மறந்து விட்டங்களா? அதற்கு ஒன்றுமே கொடுக்கக் கூடாது என்றன மற்ற ஏறும்புகள்.

‘அதற்குத் தானே இப்போ மன்னிப்புக் கேட்கிறதே’.

அப்படியானால் அடுத்த மழைக்காலத்துக்கு நம்மோடு கூடி வேலை செய்யணும் என்று உறுதி மொழி வாங்கிவிட்டுச் சாப்பாடு போடுவேம்’ என்றன எல்லா ஏறும்புகளும்.

‘சரி, சரி, இந்தமுறை மன்னிப்போம். நீ போய் வண்டைக் கூட்டி வா’ என்றது இராணி ஏறும்பு. சின்ன ஏறும்பு போய், குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த வண்டைக் கூட்டி வந்தது.

‘எல்லோருக்கும் வணக்கம். என்னை மன்னித்து விட்டார்கள். உங்கள் இளகிய மனசுக்கு என் நன்றி’ என்றது வண்டு.

‘இப்போ சாப்பாடு தந்தால் அடுத்த முறை

எங்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்வாயா?" என்று கேட்டன எறும்புகள்.

'நீங்களே என்னைக் கூப்பிட மறந்தாலும் நான் கட்டாயமாக வந்து வேலை செய்வேன். இது சத்தியம்' என்று வண்டு. சரி, இப்போ சாப்பிடு. உழைத்து உண்ணக் கற்றுக் கொள்' என்று இராணி எறும்பு. வண்டு ஆடிப்பாடிக் கொண்டே உணவுண்டது. மழைக்காலம் முடிந்தது. எறும்புகள் புற்றைவிட்டு வெளிப்பட்டன. எல்லாம் உணவு தேடின. சாரை சாரையாக உணவைச் சேர்த்துக் கொண்டு சென்றன. இடையில் வண்டு ரீங்காரம் செய்து கொண்டே பறந்து சென்றது.

'வண்டே, எங்கள் இராணி உன்னைப் பார்க்கணுமாம்' என்று ஓர் எறும்பு.

'இராணியா? யாரது? என்னை ஏன் பார்க்கணும்? என்று சொல்லிவிட்டு வண்டு போய் விட்டது.

எறும்புகள் வேகமாக உணவைச் சேகரித்தன. புற்றினுள் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தன. மறுபடியும் மழைக்காலம் தொடங்கியது. எறும்புகள் உணவைப் பற்றிக் கவலையின்றிப் புற்றினுள் நிம்மதியாக இருந்தன. ஒரு மழைநாள்! புற்றுக்கு வெளியே யாரோ அழுவது போல் சத்தம் கேட்டது. சிற்றெறும்பு ஒன்று வெளியே சென்று பார்த்து வந்தது.

‘அந்த வண்டு தான் மறுபடியும் திரும்ப வந்து கெஞ்சகிறது’ என்று கூறியது.

‘கதவை இழுத்து அடையுங்கள். இந்த மழைக்காலத்தில் அந்த வண்டு பாடம் படிக்கட்டும் என்று உத்தரவிட்டது இராணி எறும்பு.

‘உழைத்து உண்ணத் தெரியாதவர்களுக்கு இந்த உலகத்திலேயே இடம் இல்லை’ என்றது இராணி எறும்பு. புற்றின் கதவு இழுத்து முடப்பட்டது. வண்டு நல்ல பாடம் கற்றது.

உழைத்து வாழுப் பழகுக.

‘ஸ்ரீ, ஸ்ரீ, இந்தமுறை மன்னிப்போம். ந. திருப்புமிகு வண்டைக் கூட்டு வா’ என்று இராணி எறும்பு தீவிட வாடக்கிருச்சி காலையை ஒதுக்கி காவுதலை செய்து போய். தேவீனி தீவிடக்கூட்டுத்தீவிட விழுவாய் முக்காக்கி சம்பாபி ஓங்கலை சாலையிலேயும் பிரேரணை முக்குப்புறையை காய்கிடியிருப்பு தீவிடக்கூட்டுப்போலை தீவிடப் போலினால் ‘குக்குறுத்தினின்றுண்டு குடும்பங்களில் எழுந்திருக்கிற தீவிட வகுக்க ஓப்பி குழலுடை ராவிய குழலுடை முத்துப் பூங்களி யவினங்களுக்கு

சின்னச் சின்னச் சிறுவர்கள்
சீக்கும் வண்ண முல்லைகள்
ஆடிப் பாட மகிழ்ந்தி
அரிய நூல்கள் தந்தவர்

அன்புத் தம்பி தங்கைகள்
அகத்தில் என்றும் நிலைத்திடும்
அருமைத் தாத்தா துரைசிங்கம்
அளிக்கும் சிறுவர் நூலிது

நானும் பொழுதும் படித்திட
நல்ல கதைகள் கிடிலுண்டு
படித்து நன்கு மகிழுவீர்
பண்புடன் வாழப் பழகுவீர்

- அருண்